

Jorge Bucay: A kutak városa

Ez a történet számomra azt jelképezi, hogy a mesékben rejlő bölcsesség miként hozhatja össze az embereket egymással. Egy páciensemől hallottam, ő pedig egy csodálatos embertől, a Mamerto nevű kreol kispaptól hallotta. Így, ahogy most elmesélem, két páciensemnek, Marcénak és Paulának mondtam el egy este.

Abban a városban nem emberek éltek, mint a bolygó többi városában. Abban a városban kutak éltek. Elevenek ugyan... de mégiscsak kutak.

Nemcsak abban különböztek egymástól, hogy hová ásták őket, hanem a kávéjukban is (hogy mennyire szűk volt a nyílás, amely a külvilággal összekapcsolta őket).

Voltak ott takaros kutak, hivalkodóak, márványkávéval, nemesfém foglalatokkal, meg egyszerűbbek is, téglából és fából, aztán szegényesebbek, a pusztába ástott lyukak is.

A város lakói kávéjától kávéig érintkeztek egymással, így gyorsan terjedtek a hírek a település egyik végéből a másikba. Egy nap a városban különös „divat” terjedt el, amely bizonyára emberi településről származott:

Az új módi szerint mindenki, aki valamit is ad magára, ezentúl sokkal jobban ügyel a belsőjére, mint a külsejére. Nem a felszín, hanem a tartalom a fontos. Így történt, hogy a kutak kezdtek megtelni mindenfélével. Olyik-másik ékszerrel, arannyal, drágakövel tömte tele magát. Mások, a gyakorlatiasabbja, háztartási gépekkel, mindenféle készülékekkel. Megint mások a művészetet választották, teleaggatták magukat festménnyel, hangversenyzongorát és kacifántos posztmodern

szobrokat vásároltak. Végül az értelmiségiek könyvet vettek, ideológiai kiáltványokkal és szakfolyóiratokkal bátyázták körbe magukat.

Telt-múlt az idő.

A legtöbb kút annyira megtelt, hogy egy gombostűt sem lehetett volna beleejteni. A kutak nem voltak egyformák, úgyhogy egyik-másik beérte annyival, amennyi volt neki, mások meg úgy döntöttek, valamit tenni kell, hogy még több minden beléjük férjen...

Az egyik kút első ízben jött rá: ahelyett, hogy korlátozná a befogadóképességét, inkább megnagyobbítja magát, attól a tartalma is nő. Nem telt bele sok idő, az ötletét mások is alkalmazták, minden kút ideje és energiája nagy részét önmaga megnagyobbítására fordította, hogy minél több hely legyen benne.

A városközponttól távol, egy félreeső helyen állt az a kis kút, amelyik figyelte, ahogy a társai mértéket nem ismerve megnagyobbítják magukat. Arra gondolt, ha továbbra is így terjeszkednek, a végén akkorák lesznek, hogy egybeér a szélük, nem is látják, hogy hol a határ

köztük, elvesztik az egyéniségüket... Talán ebből a gondolatból származott az ötlete, hogy ő nem székeben, hanem lefelé, a mélybe fog terjeszkedni. Inkább mélyebb legyen, mint terebélyes. Hamar rájött, hogy mindazzal, amit magába hordott, nehéz lesz végrehajtani a mélyítés feladatát. Ha mélyebb akar lenni, akkor ki kell ürítenie a teljes tartalmát...

Eleinte félt az ürességtől, de mikor látta, hogy nincs más választása, végül megtette.

Megszabadult minden vagyonától, és egyre mélyebb lett, miközben a többiek magukhoz vették mindazt, amit ő kidobott...

Egy napon a lefelé növekedő a kút legnagyobb meglepetésére észrevette, hogy belül, a legmélyén, egészen lent, vizet talált!

Előtte soha, egyetlen kút nem talált még vizet...

A kút úrrá lett meglepetésén, és elkezdett játszani a vízzel, amit a mélyén talált, megnedvesítette a falát, a kávéra fröcskölte, s végül kiloccsantotta magából a vizet.

A várost addig csupán esővíz öntözte, de esni is csak ritkán esett, úgyhogy a kút körül a föld új életre kelt, s kezdett ébredezni. Belsejében a magok fűvé, lóherévé sarjadtak, virágok, gyenge magoncok nőttek ki, melyek aztán később fává fejlődtek... Az élet ezernyi színben pompázott a távoli kút körül, melyet „Virágoskert” néven kezdtek emlegetni.

Mindenki faggatta, hogy sikerült ilyen csodát művelnie.

– Nincs ebben semmi csoda – felelte Virágoskert –, csak legfelül, lent a mélyedben kell keresgélni...

Sokan szerették volna Virágoskert példáját követni, de elvetették a gondolatot, amikor rádöbbsentek, ahhoz, hogy mélyebbek lehessenek, először mindent ki kell üríteniük magukból. Úgyhogy továbbra is inkább terjeszkedtek, hogy minél több mindent magukba hordhassanak...

A város másik végén egy másik kút elhatározta, ő megkockáztatja,

hogy kiüríti magát... És az is mélyülni kezdett... Az is talált vizet... Az is kilocsolta, s lett egy másik zöldellő oázis a városban...

– Mi lesz, ha kiapad a vized? – kérdezték.

– Nem tudom, mi lesz – felelte. – De most minél több vizet kiengedek, annál többet nyerek.

Eltelt néhány év a nagy felfedezés óta. Egy napon, szinte véletlenül, a két kút rádöbbsent, hogy a víz, amit

önmagukban találtak, ugyanaz a víz... Hogy ugyanaz a föld alatti folyó halad mindkettőjük alatt. Rájöttek, hogy ezzel új élet lehetősége nyílt meg előttük.

Nem csak a kávéjukon és a felszínen keresztül tudtak érintkezni egymással, ahogy a többiek, hiszen a keresés új, titkos találkozási pontot nyújtott nekik:

Mély kommunikációra csak azok képesek, akik elég bátrak hozzá, hogy megszabaduljanak a tartalmuktól, és a lényük legmélyén megkeressék azt, amit adni tudnak a másinak...